

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Avla ... Thesavrorvm Dei In Passione D. N. Iesv Christi
Effusorum ad Resvrrectionem Mvltorum**

Eyschen, Georg von

Coloniae, 1655

§. 232. Et terra mota est. v. 51.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45515

creavit; Benedictus Filius, qui me redemit; Benedictus sit Spiritus S. qui me & ad hanc gratiam vocavit & Sacramentis suis sanctificavit. Laudent igitur & mecum in gratiarum actionem ipsum meum redemptorem cum Patre & Spiritu S. cœlum, terra, mare & omnis creatura ejus in æternum incessabiliter amen, amen: fiat, fiat.

§. 231. *Et ecce velum templi scissum est in duas partes à summo usque deorsum. v. 51.*

Ecce, ô homo, ad mortem creatoris tui moventur res inanimatæ, & cum vitam non habeant, luctum atque amorem assumunt & planctum quia rumpi, & quasi annihilari desiderant præ indignatione, & iniustitia, & crudelitate creaturæ rationalis in Deum factorem suum: alia motæ sunt & sonitum dedere præ gaudio, ob triumphantem Iesum contra inimicos eius & in interitum & terrorem impiorum: facta est autem hæc scissio grandis veli in templo, tum in detestationem Sacrilegii, quod commiserunt in Deum Judæi, tum in abominationem desolationis obventuræ iam iam veteri illi testamento: Summus Sacerdos Dei Caiphas cum audivit à Christo ipsum esse filium Dei, quasi hoc blasphemum esset scidit vestimenta sua in signum doloris: Deus etiam huiusmodi signum dare voluit in detestationem sceleris istius, quo & indicaret referata nunc esse mysteria veteris testamenti quæ variis modis tecta erant, nec non Sancta Sanctorum, id est gloriam cœlestem patere beatis per apertionem vulnerum Christi, & copiosam effusionem sanguinis eius, item abolitionem legis Judaicæ & transmigrationem Dei à Synagoga ad Ecclesiam, ad quod verificandum scribit S. Ephrem serm. de pass. Domini tunc temporis Columbam è templo evolasse, ut indicaretur migrasse à templo Iudæorum spiritum sanctum eiusque gratiam: & venire ad Ecclesiam Dei novi Testamenti, quam ipse spiritus sanctus accepit regendam & tutandam in sempiternum.

Veni Domine, & in me quoque velamentum intellectus, cæcitatem, & velamen voluntatis, malitiam & velamen potestatis executivæ, Excusationem à summo usque deorsum dirumpe in me & in cunctis qui in militante adhuc Ecclesia his velamentis sunt tecti. Revela te in nobis & ostende quod habites in nobis per illuminationem fidei exaltationem spei, fervorem caritatis, conversationem sanctam remoto omni fallaciæ & doli velamento Amen.

§. 232. *Et terra mota est. v. 51.*

Indignatur scilicet quod tam facinorosos & scelestos Deicidas portare debeat & crudeles in Creatorem alere, & quod non liceret eos vivos absorbere

abhorrere, sicut olim Core Datan & Abiron in seruum Dei Moysen solum peccantes. Tremebat terra præ indignatione, & erudiebat nos, quod & corda nostra debeant tremere & moueri cum Dauide contra peccatores & sceleratos mores dicente; *Vidi prauaricantes & tabescebam quia eloquia tua non custodierunt.* item compati Christo cum S. Hieronymo dicente: *Omnis creatura Christo moriente compatitur, sol obscuratur, terra mouetur, petra scinduntur, monumenta aperiuntur, velum diuiditur, sed heu solus homo non compatitur, pro quo solus Christus patitur.* Sed & ostendit hic terræ motus iram Dei vehementer accensam esse, contra illos qui Christi mortem & passionem procurarunt, prolongarunt, spernunt sibi quæ non applicant: & tamen pro pudor atque dolor quanti hoc considerant? quanti curant? Ah quis dabit intellectum, vt hæc intelligant & agnoscant? Quis memoriam, vt recogitent? Quis lacrimas vt defleant noctes & dies perfidiam suam, negligentias suas, & peccata quibus iram tuam ô Deus commerentur mortales?

Suauissime Iesu propono ex nunc, tua adiuuante gratia noctes & dies pendere qualia & quanta pro salute mea passus sis, quomodo cum adhuc inimicus tuus essem, redemeris me, cum tanquam ovis perdita oberrarem, multo sudore & labore me quæsieris; magno cum cruciatu inuentum patri obtuleris saluandum, enim vero hoc opus magni amoris est! da vt amorém amore compensem hic, ne sim causa doloris & vindictæ, quandoque in me etiam creaturarum inanimatarum.

§. 234. *Et petra scissa sunt.* v. 51.

Etiam durissima illa Creatura, Petra liquefactæ sunt præ Compassione, & indignatione, ita vt scinderentur in partes, dum rationalis creatura Deum suum scindere non erubescit, rescindendo vinculum unionis inter Corpus & animam Christi.

Atende tibi, ô Christiane, qui nunc Ecclesiam Christi scindis Schismate, uti olim Christum ipsum scidit Iudæus. Vide, inquam ne petra in Christi morte iam scissæ super te cadant, & te deprimant in infernum. Ad scissuram petrarum, conuertitur latro, & agnoscit Deum centurio, agnoscit & miles & tundentes pectora sua præ dolore peccatorum; clamat Centurio, *Vere filius Dei erat iste,* clama & tu vere illa Dei erat Ecclesia, quam dirupit Lutherus, & confregit Calvinus, quoniam ex eo tempore mala infanda inundauerunt, Virtus Germanorum; quæ erat quasi petra solidissima, contracta est, dissipata est &c. O dolor!

§. 234. *Et monumenta aperta sunt.* v. 52.

Hoc miraculo Deus toti mundo significat, se iam per mortem suam fregisse